

Vestitorul numelui lui Iehova

“Străjerule, cât mai este din noapte?”

Isaia 21.11

Revistă bimensuală — Anul 2 — No. 9

1 Mai 1933

— BUCUREȘTI —

Conținutul :

Onoarea lui Iehova	131
Noul Impărat își începe domnia . .	138
Mântuitorul lui Dumnezeu pentru om	140
Proprietate comună	142
Scrisori	143

Voi
îmi
sunteți
martori-
zice Iehova-
că eu sunt
Dumnezeu.
Isaia 43:12

© W.T.B. E.T.S.

VESTITORUL NUMELUI LUI IEHOVA

Revistă editată de două ori pe lună de

SOCIETATEA DE BIBLII ȘI TRACTATE

117, Adams Street - Brooklyn, N. Y., U. S. A.

Funcționari:

J. F. RUTHERFORD, președinte W. E. VAN AMBURGH, secretar

PRINTED IN ROMANIA BY SOCIETATEA DE BIBLII
ȘI TRACTATE BUCUREȘTI

„Și toți fiii tăi vor fi învățați de Iehova, și mare va fi pacea fiilor tăi”. — *Isaia 54:13* (Versiune engleză).

Toți aceia cari studiază serios Biblia și cari, din cauza bătrâneții, infirmității sau din cauza situațiunii grele nu pot plăti abonamentul acestei reviste, vor primi revista gratuit dacă o vor cere dela Societate arătând motivele lor. Cererea trebuie reinnoită în fiecare an.

Sfânta Scriptură învață clar

CĂ IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat, că el este din vecinicie în vecinicie, că el este Creatorul cerului și al pământului și Dătătorul de viață al creaturilor sale. Că Logosul a fost începutul creațiunii sale și agentul activ al său la crearea tuturor lucrurilor; că el este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe pământ, și că el este principalul agent executor al lui Iehova.

CĂ DUMNEZEU a creat pământul pentru om; că el a creat pe om perfect și pentru a trăi pe pământ unde l-a pus. Că omul a călcat cu voința legea lui Dumnezeu și astfel a căzut sub sentința de moarte; că din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii s'au născut ca păcătoși și n'au niciun drept la viață.

CĂ ISUS s'a făcut trup (a devenit om) pentru a putea deveni Răscumpărătorul omului; că a suferit moartea pentru a procura prețul de răscumpărare pentru om; că Isus a înviat ca creatură divină din morți, s'a înălțat la cer și că Dumnezeu l-a ridicat mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

CĂ ORGANIZAȚIUNEA LUI IEHOVA se numește Sion și-că Isus Cristos este funcționarul principal și Regele căruia îi aparține dreptul de a domni peste lume; că urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizațiunii lui Iehova; că ei sunt martorii săi și că au datoria și privilegiul să deie mărturie despre supremația lui Iehova și să proclame hotăririle (sau scopurile) sale așa cum sunt exprimate în Biblie; și că ei trebuie să ducă fructele împărăției tuturor acelor care voesc să-i asculte.

CĂ LUMEA s'a sfârșit; că Domnul Isus Cristos, pe care l-a așezat Iehova pe tronul său, a expulzat pe Satan din cer și a început să stabilească împărăția lui Dumnezeu pe pământ.

CĂ REMEDIUL și binecuvântările de cari vor profita popoarele pământului nu vor putea veni decât prin împărăția lui Iehova pe care Cristos a început deja să o stabilească. Că fapta mare următoare a Domnului va fi distrugerea organizațiunii lui Satan și stabilirea dreptății pe pământ; că toți cei cari în împărăție se vor supune legilor sale vor fi restaurați (regenerați) și vor trăi vecinic pe pământ.

Misiunea sa

ACEASTA REVISTA este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe Iehova Dumnezeu și hotăririle sale, așa cum sunt revelate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice cari sunt folositoare cu deosebire martorilor lui Iehova. Ea călăuzește pe toți cititorii săi în studiul sistematic al Bibliei și trimite instructori pentru a ajuta pe toate persoanele sau pe toate grupele de persoane cari se ocupă serios cu studiul Bibliei. Ea publică între altele articole potrivite pentru instruirea publicului prin radio.

Ea se ține strict de Biblie ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și independentă de toate partidele, de toate sectele, de toate instrucțiunile în general. Ea este fără rezervă în serviciul lui Iehova Dumnezeu, în serviciul împărăției sale a cărei Rege este Cristos. Ea n'are un punct de vedere dogmatic, dîmpotrivă; cititorul este invitat să supună conținutul ei la un examen serios la lumina Sfintei Scripturi. Ea nu se amestecă în nicio contraversă și coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

România:	Lei	150.—
Cecko-Slovachia:	Coroane	24.—
Franta:	Franci francezi	20.—
Belgia:	Franci belgieni	21.50
Statele-Unite:	Dol.	1.—
Canada:	Dol.	1.50

Adrese pentru comandă:

România:	Str. Crișana 33, București 2
Cecko-Slovachia:	Hybesgasse 30, Brünn-Julienfeld
Iugo-Slavia:	Krekova ul. 18, Maribor
Franta:	129, Faubourg Poissonnière, Paris IX
Belgia:	66, rue de l'Intendant, Bruxelles
Statele-Unite:	117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Canada:	40 Irwin Avenue, Toronto, Ontario
Australia:	7 Beresford Road, Strathfield, N. S. W.

Vă rugăm să vă adresați totdeauna la Societate.

(Această revistă apare în mai multe limbi).

Programul de radio al Societății de Biblie și Tractate

RADIO-BEZIERS	Lungime de undă 220,1 m.
Joi	20.00—20.15
BORDEAUX, Radio-Sud-Ouest	Lungime de undă 237 m.
Luni	19.15—20.00
RADIO-NORMANDIE-Fécamp	Lungime de undă 223 m.
Marti (în franțuzește)	20.00—20.15
Duminecă (în englezește)	16.00—16.15
RADIO L. L. PARIS 0,8 kw.	Lungime de undă 370 m.
Vineri	19.45—20.00
POSTE PARISIEN, 60 kw.	Lungime de undă 382,2 m.
Duminecă	9.45—10.00
RADIO-VITUS, Paris	Lungime de undă 312,8 m.
Joi	20.00—20.30
Duminecă	11.30—12.00
RADIO-TALLINN (Reval)	Lungime de undă 296,1 m.
Duminecă	16.30—17.30

Onoarea lui Iehova

„Ca să știe, că numai Tu, al cărui Nume este Iehova, Tu ești Cel Prea Înalt pe tot pământul.”

— Psalm 83:18.

ONOAREA lui Iehova stă în legătură strânsă cu poporul Lui credincios. Iehova a denumit clasa servului Său, să-I fie de mărturie, și să vestească, că El este Dumnezeu. Rămășița credincioasă, care în prezent se află pe pământ este compusă din martorii vizibili ai lui Iehova. Iehova a pus Cuvântul Său în gura acestor martori, și i-a poruncit ca să iasă și să vestească oamenilor Cuvântul Său. Când spune, că și-a întins mâna peste dânșii, aceasta trebuie să însemne, că rămășița este amenințată cu nimicire, însă cu toate acestea Iehova prin atotputernicia Lui o apără, și în timpul acesta îi vestește, că în toate privințele este asigurată. Este potrivit și scriptural a spune, că aceia cari urăsc pe martorii lui Iehova, de fapt urăsc pe însuși Iehova, și prin urmare sunt dușmanii lui Dumnezeu. Iehova luminează pe rămășița Sa, și în timp ce face aceasta, îi descopere pe dușmanii Lui și în acelaș timp îi arată, că în ce relație stă cu onoarea Numelui Său (Iehova). Binele și viața rămășiței, întrucât este credincioasă, ascultătoare și devotată lui Iehova, va sta în legătură cu justificarea Numelui Său. Aceasta va dovedi, că Iehova poate să pună pe pământ astfel de creaturi, cari în cele mai grele împrejurări rămân credincioase față de El și neprihănirea lor și-o vor dovedi față de El, și că El păzește pe aceia, cari într'adevăr Il iubesc.

Psalmul 83 este o rugăciune îndreptată către Iehova, ca să-și nimicească dușmanii, pentruca Numele Lui mare și demn de onoare să fie dat în știre între oameni, și pentruca aceștia să poată ști, că Iehova, El singur, este Cel Prea Înalt. Astăzi numai o singură clasă de oameni există pe pământ, care cu sinceritate și cu adevărat doarește să cinstească Numele lui Iehova, și aceasta este clasa servului Său credincios, pe care Iehova a făcut-o de martora Lui pe pământ. Rugăciunea din psalmul 83 a fost scrisă așadar profetic, ca o rugăciune a „servului” sau a rămășiței, și este deci potrivit și la loc pentru ea, ca să se roage astfel, deoarece Iehova în Cuvântul Său a făcut însemnare de aprobare. Isus când era pe pământ, a zis ucenicilor Săi: „Rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc”. (Matei 5:4) Oare aceste cuvinte ale lui Isus stau în contradicție cu psalmul, care a pus în gura rămășiței

o rugăciune, ori pot fi aduse în armonie ambele explicații ale Scripturii? În Cuvântul lui Dumnezeu nu există texte scripturale, care se contrazic. Toate sunt în armonie deplină. Să ne mai cugețăm la aceea, că Isus a zis: „Cât despre vrăjmașii mei... aduceți-i incoace, și lăsați-i înaintea mea”. (Luca 19:27) Isus a citat și cuvintele psalmistului, bazându-se pe ele: „Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi supt picioarele Tale.”— Luca 20:12,13.

Apostolul ne îndeamnă, ca să despiciăm potrivit cuvântul adevărului. Textele susamintite sunt în deplină armonie, dacă ele sunt aplicate la vremea potrivită. Ele dovedesc, că lunga răbdare a lui Dumnezeu durează până la un timp stabilit, și că după aceea se pune, ca să nimicească pe dușmanii Lui. În decursul timpului, când Isus a trebuit să șadă și să aștepte la dreapta lui Iehova, urmașii Lui credincioși au trebuit să se roage pentru cei ce-i asuprea și prigonea. Ei au făcut aceasta și nu au căutat să se răzbune în nici un chip, deoarece ei aveau mereu în cuget cuvintele lui Iehova: „A mea este răzbunarea, eu Mă voi răzbuna”. Pe când urmașii lui Cristos în perioada de timp amintit mai sus s'au rugat pentru vrăjmașii lor, au fost în deplină armonie cu voința lui Dumnezeu, anume, ca să aștepte, până când Dumnezeu va stârpi pe dușmani. Timpul indulgenței lui Iehova a ajuns la capăt și El a trimis pe marele Său funcționar, judecător și executor, ca să execute asupra dușmanului sentința Lui judecătorească scrisă cu secole înainte. Întrucât timpul hotărît al lui Iehova, de a se folosi de măsuri aspre împotriva dușmanului, a sosit, prin urmare este și timpul hotărît pentru martorii Lui credincioși, de a arăta, că ei sunt în armonie deplină cu voința Sa, când se roagă, că Iehova să nimicească pe dușmanii Lui și aceasta o va face în curând. Rămășița credincioasă nu se roagă, pentruca Dumnezeu să nimicească pe alții, numai pentrucă aceia au săvârșit ceva nedreptate rămășiței, ci pentrucă acești dușmani urăsc pe Dumnezeu și s'au răsculat împotriva Lui. Rugăciunea rămășiței nu va grăbi nicidecum lucrarea lui Iehova, și nici nu urmăresc scopul acesta, însă evident că contribuie scopului, de a arăta, că rămășița dovedește ascultare deplină față de Iehova și este în deplină ar-

monie cu procedeul Lui arătat în Cuvântul Său.

¹ Următoarele cuvinte sunt îndreptate urmașilor lui Isus Cristos: „De aceea să nu judecați nimic înainte de vreme, până va veni Domnul, care va scoate la lumină lucrurile ascunse în întunec, și va descoperi gândurile inimilor. Atunci fiecare își va căpăta lauda dela Dumnezeu”. 1 Corinteni 4:5 Acest text scriptural sprijinește mai departe faptul, că timpul joacă un rol foarte important la aplicarea potrivită a textelor scripturale. Urmașii Domnului Isus sunt avertizați, ca să nu judece nimica pânăce El nu va fi venit la Templu, ca să judece. Dupăce El a apărut în Templu cu îngerii, care servesc sub comanda Lui, ca să judece, rezultă din aceasta, că toți aceia care sunt făcuți o parte a clasei Templului, trebuie să fie în deplină armonie cu El, și că vor avea ceva de făcut în legătură cu judecata. (Psalm 119:9) Este deci timpul pentru judecată; și în armonie cu cuvintele apostolului, de a nu judeca nimica înainte de vreme, textul citat mai pe urmă arată cu totul evident, că trebuie să vină o vreme, când rămășița va avea ceva cu judecata. Lucrul de executat de rămășiță constă în aceea, de a vesti în lume judecățile scrise deja. Membrele rămășiței nu au nimic cu aceea, ca să judece pe una sau alta persoană. Nu ar fi potrivit pentru cineva, care face parte din rămășiță, ca să o ia înaintea altuia și să-l judece. Rămășița vestește judecățile lui Iehova, care mai dinainte au fost însemnate împotriva dușmanilor. Cei din rămășiță se roagă către Dumnezeu, de a duce la îndeplinire scopul prevestit al Lui. Ei trebuie să fie precauți și să nu creadă în mod greșit, că ar avea drept să judece persoane.

² La timpul hotărât, Domnul dădu poporului Său o explicație a cuvintelor, care se referă la „omul fărădelegii, fiul pierzării”, care este adversarul lui Dumnezeu. Psalmul optzecișitreilea se pare să fie un sprijin pe mai departe a dovezii scripturale, care descoperă pe acest dușman mare al Celui Prea Înalt. Fără îndoială Pavel era condus de spiritul lui Dumnezeu, ca să scrie cecece stă scris în al doilea capitol al epistolei a doua către Tesaloniceni, și prin aceea să explice și mai bine psalmul 83. Descoperirea „omului fărădelegii” evident, că are aceeași influență asupra clasei, care constituie pe omul fărădelegii, pe care Iau avut cuvintele lui Isus îndreptate lui Iuda, care este icoana acestei clase; Isus a vorbit către Iuda: „Fă repede ce ai de făcut”. Din acest moment, Iuda a fost făcut cunoscut clar și hotărât ca o unealtă a lui Satan, și el a îngăduit, pândcând a ajuns cu totul sub influența Diavolului. Dela publicarea adevărului despre „omul fărădelegii” preoții s’au folosit de felul cel mai răutăcios și ordinar de cuvântări împotriva martorilor lui Iehova și puterea și influența lor au folosit-o în direcția, ca să facă o suferință corporală acestor martori. În lucrul lor nelegiuit au găsit sprijin și îndemn din partea acelorora, cari odinioară au fost luminați despre scopul lui Iehova, și despre cari se presupunea, că ei au avut adevărul, și cari pro-

tabil, că erau și în adevăr; acuma însă ei sunt dușmanii lui Iehova și a organizației Sale. Unii dintre acești amintii mai pe urmă s’au pronunțat foarte dușmănoși asupra martorilor lui Iehova și s’au folosit de cuvinte răutăcioase, deoarece martorii lui Iehova sunt credincioși întru vestirea Numei Său mare și sfânt.

³ Psalmul optzecișitreilea, este o ilustrație profetică a unei încercări, de a nimici pe poporul de legământ al lui Dumnezeu. Această profecie a avut o împlinire în mie, atunci, când Ammoniții, Moabiții și Edomiții în asociere au întreprins un atac împotriva Izraeliților. (2Cronica 20) Împlinirea mai mare este năvala asupra poporului credincios al lui Dumnezeu, ce se pune la cale prin puterile unite a acelorora, cari afirmă că ar fi creștini. Evident, că Psalmul trebuie să-și aibă împlinirea deplină în zilele, când Numele lui Iehova va fi dat în știre tuturor oamenilor, și aceasta se arată clar în versul optsprezecelea a psalmului. Noi azi ne găsim în acest timp și rămășița înaintează cu sârguință în lucrarea lui Iehova, pentru a vesti Numele Lui cel sfânt. Aceia însă, cari se luptă împotriva acestui lucru, sunt conducătorii religioși și asociații lor pe față, și aceștia primesc încurajare și mare înlesnire din partea acelei clase de oameni, cari odinioară erau împreună cu rămășița și au afirmat că ar fi în adevăr, acuma însă au devenit adversarii lucrului, pe care Iehova lasă să se facă pe pământ. Ei se dau de gol îndeosebi atunci, când se sfătuesc împreună contra celor ocrotiți de Iehova, anume poporul Său credincios.

⁴ Martorii lui Dumnezeu, care formează pe rămășița, au îndreptat o provocare organizației lui Satan. Preoțimea și unii, cari odinioară erau în adevăr, iar acuma au devenit contrarii lui afirmă că ar avea dreptul să vorbească pentru Iehova, că rămășița ar fi trufașă, dacă afirmă, că este martorul lui Iehova. Contrarii fac conspirație, ca să nimiccească pe martorii lui Iehova. Capitolul 38 a profeției lui Ezechiel explicat în articolul „Gog și Magog” (revista din 1932), arată, că Gog cel mai înalt funcționar al lui Satan, a întreprins o conspirație împotriva martorilor lui Iehova și amestecă și pe alții în conspirația aceasta. Prin credință în Cuvântul lui Dumnezeu și prin dovezi din afară, care arată împlinirea ei, văd acuma martorii lui Iehova, că conspirația aceasta s’a constituit, și pentru grăbirea conspirației se vor manifesta fapte evidente. „O faptă evidentă” înseamnă aici o procedură deschisă sau evidentă care va fi exercitată pentru punerea la cale a unei învoeli sau intenții de a face rău martorilor lui Iehova. Astfel de proceduri sunt în curs aproape peste toată întinderea lumii, unde domnește a șaptea stăpânire mondială. Dacă mai multe creaturi fac conspirație, însă numai unul sau mai multe creaturi lucrează ca să facă rău martorilor lui Iehova, cu toate acestea aceasta este procedura tuturor conspiratorilor, și pe toți îi face vinovați în fața lui Dumnezeu. În timp ce executarea acestei conspirații este în curs, Dumnezeu în aparență este

un spectator liniștit, și pentru aceasta se roagă ră-mășița: „Dumnezeule, nu tăcea. Nu tăcea și nu Te odihni, Dumnezeule! Căci iată că vrăjmașii Tăi se frământă și ceice Te urăse înalță capul”. (Psalm 83:1.2) Precum un șarpe incolăcit își ridică capul, pentruca să se asvârle asupra victimei sale, așa fac acuma și dușmanii lui Dumnezeu.

⁸ Împlinirea acestui psalm nu este chestiunea simplă, că oameni nelegiuiți caută, să cauzeze pagube urmașilor lui Cristos. Profetia se referă la vremea, când Dumnezeu va fi provocat de cei nelegiuiți: și aceasta se manifestă în atacul deschis pe față a nelegiuiților împotriva acelor, cari pe față și deschis și plini de putere vestesc Numele lui Iehova. Aceasta nu este numai o încercare de a face pe martorii lui Iehova să tacă, ci o încercare energetică, de a-i stârpi. Clasa nelegiuită, precum spune psalmistul și-a ridicat capul, și vestește cu obrăznicie că martorii lui Iehova trebuie stârpiți.

⁹ Precum Estera și Mardocheu au recunoscut pericolul ce-i amenința, așa vede acuma și rămășița pericolul ce o amenință. Rămășița știe, că are privilegiul de a se ruga către Dumnezeu, și profetul pune în gura ei cuvintele potrivite: faptele și profetia corespund întocmai în aceea că acuma a sosit ziua împlinirii rugăciunii, și amăsurat acesteia se roagă pentru nimicirea dușmanului lui Dumnezeu. Cu toate că în aparență Dumnezeu tace, totuș de fapt nu tace. Într'un alt loc al Cuvântului Său dă învățătură poporului Său despre aceea, pentruce permite El dușmanului nelegiuit, ca să pună la cale persecutarea martorilor Săi credincioși. Iehu a fost o ilustrație a lui Cristos Isus. Iehu a făcut pe dușmanii lui Dumnezeu, ca să îmbrace haine, cari cu siguranță și hotărîre i-a făcut cunoscuți-ca dușmanii lui Dumnezeu, și dupăce aceasta s'a întâmplat, a pus ca să-i ucidă. În acelaș fel lasă Domnul Isus, ca marele funcționar executor al lui Iehova, pe Gog și pe reprezentanții Diavolului depe pământ, cari deși afirmă, că sunt închinători ai lui Dumnezeu, afirmațiunea cărora este falsă, ca să se dea de gol cu totul ca dușmanii lui Dumnezeu. Aceasta o fac întrucât se poartă cu dușmănie față de unșii lui Dumnezeu. Întrucât declară, că aprobă ca unșii lui Dumnezeu să fie stârpiți, se fac ei înșiși cunoscuți cu totul hotărît ca dușmanii lui Dumnezeu. Pentru aceasta spune psalmistul: „Fac planuri pline de vicieșug împotriva poporului Tău, și se sfătuesc împotriva celor ocrotiți de Tine.” — Psalm 83:3.

¹⁰ Expresiunea, „se sfătuesc împotriva celor ocrotiți de Tine” folosit aici de profet, arată, că unii din aceia, cari iau parte la conspirație, au o cunoștință precisă despre martorii lui Iehova și lucrul pe care-l fac. Această descriere corespunde exact asupra acelor, cari erau cândva în adevăr și au călătorit cu aceia, cari acuma formează pe rămășița. Aceia cari au fost scoși, când Domnul a venit la Templul Său, și cari formează pe clasa servului rău, au devenit contrari pe față a rămășiței care cu sânguință servește lui Iehova. Precum

Iuda înainte de a deveni „Fiul pierzării” a avut legături de încredere cu Isus, astfel și membrele clasei preumbrite de Iuda, erau odinioară într'o legătură de încredere cu clasa servului credincios. Clasa „servului rău” stă acuma în fruntea acelor care sunt arătați ca „omul fărădelegii”. Ceeace clasa servului rău interprinde în ascuns împotriva rămășiței lui Dumnezeu, se pune în vedere rămășiței prin Domnul, deoarece faptul acesta este important pentru rămășiță. Relatările Scripturii și faptele cu privire la „omul fărădelegii” evident că pentru aceea se amintesc, pentruca rămășița să fie avertizată și trează, și totdeauna să țină înaintea ochilor locul, unde este sigură și ocrotită.

Credincioșii Lui

¹¹ Psalmul optzecișitru nu putea să aibă o împlinire definitivă înainte de venirea Domnului la Templul lui Iehova. Înainte de acel timp consacrații erau numai niște persoane singuratice, cari numai lui Iehova și lui Isus Cristos au fost cunoscuți. Prin venirea Domnului la Templu și prin strângerea la un loc a sfinților, credincioșii au fost făcuți o unitate. Aceasta s'a întâmplat în urma ascultării de îndrumările lui Iehova. (2 Tesaloniceni 2:1; Psalm 50:5) Motivele pentru această strângere laolaltă se par să fi fost următoarele: 1) Iehova a voit să aducă la unitate pe ai Săi, pentruca astfel să poată comunica cu dânsii, cași cu unul; 2) El a voit să aibă un popor pentru Numele Său, care trebuie să fie martorul Lui; și 3) El a voit să descopere stăpânitorilor depe pământ pe martorii Lui, și prin aceasta să-și dovedească puterea, că poate să aducă pe pământ oameni, cari în probe grele rămân credincioși Lui, și prin aceasta își vor dovedi neprihănirea față de El. Acești oameni sunt cunoscuți ca rămășița și în ziua de bătălie trebuie să fie luptătorii Lui și prin urmare clasa credincioasă a lui David depe pământ, care pe față și deschis pășeste împotriva monstrului, care este „omul fărădelegii”. Judecata și lucrul de separare prin Cristos Isus a avut deja loc, când Isus Cristos a venit la Templu, și atunci a apărut clasa servului rău. Cristos Isus aduce acuma la unitate pe „clasa servului Său credincios” și predă acestui serv lucrul Lui depe pământ. Ambele părți stau față 'n față cu dușmănie hotărîtă. Cele două seminte constituie liniile de bătaie. Iehova va avea acuma creaturi pe pământ, cari cu curaj pășesc înaintea domnitorului și poporului și vor vesti Numele și onoarea Celui Prea Înalt. Acest fapt supără pe cei ce au devenit necredincioși, și ei se sfătuesc împreună, pentru a cauza strămtorarea acestor martori ai lui Iehova; în urma acestui fapt sunt ei dușmanii pe față ai lui Dumnezeu.

¹² Psalmul descopere ceata conspiratorilor. Sunt amintiți „Edom și Ismaeliții, Moab și Hagariții și Ammon”, cari toți erau rude cu Izraeliții. Judecând pe baza celor mai bune autorități, și Gheba-liții erau înrudiți cu Izrael. Ceilalți cari sunt amintiți, cu excepția lui Assur sau Assyria, erau

deja în țara Palestinei înainte ce Izraeliții s'au adăpostit acolo. Assur sau Assyria era o țară îndepărtată, care a fost amestecată în conspirație. Ruedeniile de aproape amintite reprezintă în icoană foarte bine pe aceia, cari au fost cândva în adevăr. Ceilalți cari sunt amintiți în psalm, arată potrivit pe elementele, cari constituie pe așa numita creștinătate organizată, care combat pe aceia cari cu curaj vestesc Numele lui Iehova. Conspiratorii s'au hotărât cu tărie, ca să nimicească pe rămășița, care afirmă că este o națiune și care acuma de fapt este o națiune, pentruca să nu mai existe ca o națiune. (Psalm 83:4) Conspiratorii spun: „Să punem mâna pe locuințele lui Dumnezeu.” (Psalm 83:12) Conspiratorii vorbesc în înțelesul: „Vom să întemeiem împărăția pentru noi înșine, și noi vom să stăpânim lumea”. În fruntea acestor conspiratori stă Gog, și inapoia lui Gog stă vicleanul și nelegiuitul de Satan, care spune: Lumea este a mea și eu mie mi-am format-o. Conspirația și toți conspiratorii sunt împotriva lui Iehova și împotriva împărăției Sale. Pentru aceasta sunt ei împotriva martorilor lui Iehova. Iehova spune dușmanilor: „Eu sunt împotriva voastră”. Deci chestiunea din discuție este arătată clar, și ziua bătăliei este aproape.

¹³ Credincioșii lui Iehova văd rândurile de bătălie și sunt nerăbdători în așteptarea bătăliei și a biruinței care, precum o știu, va fi câștigată negreșit de funcționarul executiv al lui Iehova. Rămășița știe, că se află în mare pericol: rugăciunea și implorarea sa nu o mărginește numai la siguranța ei proprie, ei se roagă, ca războiul să se înceapă și să se sfârșescă cu o biruință desăvârșită spre onoarea numelui lui Iehova prin nimicirea dușmanului. Ei știu, că stărpirea dușmanului trebuie să aibă loc. Rămășița va fi cuprinsă de spiritul unei mâini drepte împotriva tuturor acelor, care se luptă contra lui Iehova Dumnezeu, și astfel se roagă pentru stărpirea dușmanului, pentruca să știe toți că Iehova singur este Cel Prea Înalt. Aceia însă care neglijează sau se codeșc să se roage în felul acesta, vor dovedi, că ei nu sunt credincioși față de Dumnezeu. Deci rămășița nu ezită, ca să rostescă rugăciunea prescrisă prin cuvintele profetului lui Iehova. Ei se roagă pentru nimicirea definitivă a răului, pentruca toți aceia, cari doresc dreptate și viață, să poată cunoaște, că Iehova este Cel drept și dă-lătorul vieții. În vreme ce se roagă astfel, lucrează în armonie cu rugăciunea, întrucât călătorind din loc în loc spun altora, că Iehova este Dumnezeu, că Împărăția a sosit, și că aceasta este speranța omenirii.

Dușmanii lui Dumnezeu

¹⁴ Ce face pe cineva un dușman intenționat al lui Dumnezeu? Imprejurarea, că cineva se codește să dea ascultare poruncilor și îndrumărilor lui Dumnezeu, după ce a primit deja o cunoștință despre Dumnezeu și Împărăția Sa de sub Cristos. La început așa se credea, că numai atunci

se săvârșește păcatul de moarte, dacă cineva ar nega prețul de răscumpărare. Dacă cineva crede în sângele lui Cristos Isus ca preț de răscumpărare, și face un legământ cu Iehova, iar după aceea neagă sângele lui Cristos Isus ca preț de răscumpărare pentru oameni, atunci fără îndoială se despoarte el pe sine însuși de viață pentru totdeauna. Partea cea mai mare a acestui păcat este însă calcarea intențională a voinței lui Dumnezeu, și prin urmare acesta este păcatul de moarte. Este o purtare obraznică față de Dumnezeu și o disprețuire a îngrijirii lui Dumnezeu. Există încă și alte căi, pentru a săvârși păcat de moarte, pe lângă negarea prețului de răscumpărare. Cel puțin trei căi deosebite și separate sunt amintite în Scriptură care pricinuesc păcat de moarte. „Vai de ei! Căci au urmat pe calea lui Cain! S'au aruncat în rătăcirea lui Balaam, din dorința de câștig! Au pierit într-o răscoală ca a lui Core”. (Iuda 11) Aceia, cari au afirmat că sunt în Cristos, și cari au fost în legătură de încredere cu credincioșii Lui, se numesc aici „pete în oaspețele voastre de iubire”. Despre aceștia spune Scriptura: „Aceștia sunt pete în oaspețele voastre de iubire, mâncând cu voi și păscându-se fără de frică; nouri sunt fără de apă, purtându-se de vânturi; arbori tomnatici și fără fruct; de două ori morți și desrădăcinați. Valuri furioase de mare, spumegându-și rușinea lor; stele rătăcitoare, cărora se păstrează negura întunerecului în etern.” — Iuda 12, 13. (trad. veche).

¹⁵ Acest păcat al lui Cain a fost înaintea lui Dumnezeu un păcat de trufie. Darul lui consta din roadele pământului, cari nu i-au cauzat nici un fel de jertfă. Cu darul său nu era în legătură nici un sânge, prin care se confirma, că judecata de moarte asupra omului a fost dreaptă, și că numai prin jertfirea unei alte vieți putea să aibă loc o împăcare. Jertfa lui Cain nu a fost primită din partea lui Dumnezeu, și Cain s'a supărat, s'a întors de către Dumnezeu și a devenit nelegiuit. El preumbrește în icoana foarte potrivit pe aceia, cari cu toate că pe dinăfară recunosc pe Iehova Dumnezeu și sunt gata, ca să jertfească lui Dumnezeu ceva din posesiunea lor materială, cari însă nu voesc să recunoască, că judecata legii lui Dumnezeu rostită asupra oamenilor este dreaptă, și că moartea lui Cristos Isus a fost și este singurul mijloc pentru mântuire. Ei mai bucuroși se abat de la Dumnezeu și se asociază cu organizația Diavolului, în loc să dovedească credință în acest mare adevăr.

¹⁶ Balaam nu reprezintă pe aceia, cari trag la îndoială învățătura cea mare a prețului de răscumpărare. Pentru Balaam lucrul principal a fost: Cât pot să scot pentru mine însumi? El a avut cunoștință despre Dumnezeu și a susținut că este un închinător adevărat al lui Dumnezeu, însă de sine înțeles nu acesta era cazul. El s'a rugat către Dumnezeu însă nu a voit să facă voia lui Dumnezeu, însă de sine înțeles nu acesta era cazul. El s'a rugat către Dumnezeu însă nu a voit să facă voia lui Dumnezeu, și rugăciunile lui nu au

fost ascultate. El era gata, ca să folosească Numele lui Iehova pentru înaintarea lui propriu. Deci Balaam preumbrește o clasă de oameni, cari slujba așanumită „preoțime creștină” au prefăcut-o într-o carieră de rând prin care pot să-și asigure susținerea și cinste și onoare din partea oamenilor. Ei au o cunoștință a textelor scripturale, însă se codesc, ca într'adevăr să le creadă și să le dea ascultare. Ei folosesc pe mai departe din voiață liberă Numele lui Dumnezeu și Numele lui Cristos, pentruca să tragă foloase personale din ele. Această clasă nu se mărginește nicidecum numai la preoțime, ci cuprinde și pe aceia, cari dela descoperirea prezenței a doua a lui Cristos au fost miluiți cu o cunoștință a adevărului, și cunoștința aceasta au folosit-o pentru un câștig personal. Folosul câștigat nu a constat în cazul acesta din bani sau avantaje asemănătoare, ci din cinstea și recunoștința venită din partea altor creaturi, anume de a străluci între tovarășii lor, ba chiar și din partea lumii să fie priviți ca niște ființe mai înalte. Aceștia se fac vinovați de păcatul de moarte, deoarece ei sunt neascultători față de poruncile sau Cuvântul lui Dumnezeu, întrucât se întorc către lume și caută aprobarea din partea oamenilor, după ce au primit o învățatură mai bună.

¹⁷ Înseamnă Testamentului vechi sună, că Core a fost capul unei răscoale împotriva orânduirilor sau poruncilor lui Dumnezeu. (5. Moise 16:1-35) Iehova a organizat pe Izrael, cum a găsit de bine, și a poruncit lui Moise și Aaron, ce să facă; și aceștia au executat poruncile lui Iehova. Core a nesocotit orânduirea aceasta și a susținut, că el ar avea drept să facă anumite lucruri: s'a pus așadar împotriva lui Dumnezeu. Core și tovarășii lui au afirmat, că ei ar fi păzitorii libertății lui Izrael, întrucât au stăruit în aceea, că lucrul lui Dumnezeu trebuie să se facă într'un alt fel, decât acela, pe care l-a arătat Domnul. Cum Core și tovarășii lui au discutat cu Moise și Aaron, s'au pus pe față împotriva lui Dumnezeu, care a dat rânduiala. Iehova a stărpit pe acești răzvrățiți.

¹⁸ Aceste trei nume citate de Iuda, anume Cain, Balaam, și Core, cari erau mari păcătoși înaintea lui Dumnezeu, dovedesc, că păcatul de moarte se săvârșește din partea acelor, cari intenționat se fac neascultători față de poruncile lui Dumnezeu, și în timp ce se pun în contradicție cu Dumnezeu, se fac dușmanii Lui. Ei trec de partea lui Satan, și trebuie să sufere aceeaș soartă cași el. Profetul lui Dumnezeu explică ce înseamnă răscoala, când spune: „Căci neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicirea, și împotrivirea nu este mai puțin vinovată decât închinarea la idoli și terafimi”. (1 Samuil 15:23) Ceice din îndemn liber, anume intenționat lucrează împotriva poruncilor lui Dumnezeu, sunt vinovați de răscoală.

„Demnități”

¹⁹ Că faptul, că dacă cineva intenționat se face neascultător față de orânduirile sau poruncile lui

Iehova, duce la nimicire, dovedesc cuvintele pe mai departe scrise de Iuda; el spune: „(Ei) disprețuiesc domnia și defaimă demnitățile”. Tot despre aceasta clasă spune Petru: „Nu se cutremură a vorbi rău de autorități (demnități)”. (2 Petru 2:10) Nici un om nu-și ia sieși pe drept cinstea sau demnitatea. (Evrei 5:4) Iehova a dat în știre hotărîrea Lui, că El va da „servului” Său o cinste sau demnitate cu totul deosebită. (Isaia 42:8) Nici din Scriptură nu reesă, că Iehova ar cinsti, înafară de Fiul Său iubit, pe vre-o persoană singuratică. Cu toatecă Iuda și Petru folosesc cuvântul „demnități” (autorități, dreptăți) în legătură cu creaturi, totuș este evident, că aceasta se referă la slujba îmbrăcată de creaturi și nu asupra creaturilor ca atari. Clasa servului credincios și înțelept de pe pământ este privită ca o parte a servului ales al lui Iehova. Acesta este „servul” căruia Iehova îi dă cinste și demnitate, și care prin urmare ca un astfel de „serv” este o autoritate. Dacă cineva apoi ar batjocori pe servul lui Iehova, atunci acela ar vorbi împotriva lui Dumnezeu, deoarece acela vorbește în contra aceluia, care este cinstit de Dumnezeu. Clasa servului rău nu se știește să hulească pe clasa servului credincios al lui Iehova de pe pământ, care vestește Numele Său. Iehova unge pe servul Lui și aceasta înseamnă, că el a întocmit pe „serv” într-o slujbă importantă, și că pune peste el o măsură îndoită a spiritului său. Pentru aceasta servul este echipat pentru serviciul lui Iehova și în organizația cea mare a lui Iehova ocupă o poziție de onoare, deoarece este sub Cristos și o parte a Cristosului. Deci ceice sunt dușmanii „servului” lui Iehova, sunt dușmanii lui Dumnezeu.

²⁰ Păcatul pe care l-a săvârșit Core este unic în sine, deoarece răscoala se evidențiază în mod accentuat. Ea nu stă în legătură cu învățatură. Ea este o răscoală fățișă contra orânduirilor lui Dumnezeu. Ea este ca și păcatul săvârșit de Lucifer, întrucât acesta a tras la îndoială orânduirile lui Dumnezeu cu privire la lucrul lui Dumnezeu și hotărîrile lui Dumnezeu. Este un păcat de trufie, și prin urmare un păcat de moarte. Păcatul acesta este conceput în egoism, și „păcatul odată făptuit dă naștere morții.” (Iacob 1:15) Dacă este adevărat, că Iehova are pe pământ o parte vizibilă a organizației sale, care a fost însărcinată, ca să execute lucrul Lui, atunci dușmănia contra acestui „serv” înseamnă o dușmănie împotriva lui Dumnezeu, deoarece servul este unealta lui Dumnezeu. Întrebarea nu se învârte în direcția, dacă persoana sau persoanele în această organizație sunt plăcuți sau priviți bine din partea altor creaturi. Singura și decisiva chestiune este aceasta: Orânduirea aceasta este dela Domnul? Creaturile pot fi ignorate pedepșit, însă nimenea nu poate să nesocotească intenționat poruncile lui Dumnezeu, fără ca să nu fie pedepșit.

²¹ Apostolul Ioan spune în cuvântarea lui către adunare, că omul trebuie să se roage pentru fratele lui care a păcătuțit, cu condiția, dacă pă-

catul săvârșit de fratele nu este un păcat de moarte și apoi adaugă: „Este un păcat care duce la moarte: nu-i zic (fratelui) să se roage pentru păcatul acela.” (1. Ioan 5:16) Femeia lui Ezechil a fost luată de o moarte subită, și Dumnezeu a vorbit către Ezechil: „Să nu-ți curgă lacrimile pentru ea”. (Ezechil 24:16—18) Femeia lui Ezechil se pare să fie folosită pentru a ilustra soarta acelor care sunt necredincioși față de legământul lor cu Dumnezeu prin Cristos Isus, capul adunării. Din aceasta să se tragă învățătura, ca aceia, cari rămân credincioși și devotați lui Dumnezeu, să nu plângă sau să jelească sau să se vaeze asupra pierderii tovarășiei călcătorilor de lege, cari au devenit necredincioși față de Dumnezeu și s’au întors împotriva organizației lui Dumnezeu. Judecățile lui Iehova sunt drepte și adevărate, și toți aceia, cari au spiritul Lui, sunt în armonie deplină cu dreptatea judecăților sale. Din motivul acesta ar fi nedrept, dacă credincioșii s’ar ruga pentru restatornicirea acelor, cari au devenit necredincioși și revoltați împotriva orânduiriilor sau poruncilor lui Dumnezeu. Cu privire la clasa aceasta spune apostolul: „Nu zic ca să se roage pentru acela.” Cum să se poarte deci aceia, cari se nizuiesc cu sângeț, ca să servească pe Dumnezeu, față de aceia, cari au devenit necredincioși și s’au făcut dușmanii lui Dumnezeu și a organizației Sale? Răspunsul Scripturii este după înțelesul: „Nu te ocupa cu ei deloc. Nu te ruga pentru dâșii, nici nu te gândești la dâșii. „Depărtați-vă de ei. Căci astfel de oameni nu slujesc lui Cristos, Domnul nostru, ci pântecelui lor; și, prin vorbiri dulci și amăgitoare, ei înșală inimile celor lesne crezători.” — Romani 16:17, 18.

²² Nici nu este de lipsă, ca cineva să fie născut ca un fiu spiritual al lui Dumnezeu, pentruca să poată săvârși păcatul de moarte. Cel ce primește ceva lămurire despre Iehova și Fiul Său iubit, este nedrept. Dacă unul posedă o astfel de cunoștință și apoi cu voia, adică știind și intențional persecută sau dușmănește pe frații Domnului Isus Cristos, pentruca ei vestesc adevărul despre Impărăția lui Iehova, astfel procedura acestei creaturi este nedreaptă și întreprinsă împotriva Domnului însuși. Isus dădu aceasta ca o bază de drept și a zis, că aceasta se va aplica, după ce va fi apărut în Templu ca să facă judecata; el a zis, că o nedreptate cât de mică făcută unora din cei mai neînsemnați frați ai lui, este săvârșită împotriva Lui. Despre pedepsirea astfel de nelegiuiri a vorbit el următoarele: „Și aceștia vor merge în pedeapsa vecinică.” — Matei 25:12-16.

Rugăciunile potrivite

²³ Rugăciunile șervului lui Iehova trebuie totdeauna să fie în perfectă armonie cu voința exprimată a lui Dumnezeu. Voința lui Dumnezeu o putem recunoaște, dacă învâțăm să pricepem Cuvântul Său. Aceasta a dat-o în știre creaturilor Sale ca fiind voința Lui, că dela începutul adu-

nării lui Dumnezeu până la venirea Domnului Isus la Templul Său, urmașii lui Cristos Isus trebuiau să se roage pentru aceia, cari le-au făcut rău, pedepsirea acestora însă s’o lase cu totul în grija Domnului. Când însă Domnul a apărut în Templul Său sa facă judecata, a început să adune la sine pe cei credincioși. Cei adunați în Templu vor fi mai întâi judecați, și numai după ce vor fi aprobați vor primi o parte la aceea, ca să vestească judecățile scrise ale lui Iehova. Timpul judecării a sosit, și acești credincioși judecă pe dușmanii lui Dumnezeu, cari s’au sculat împotriva lui Dumnezeu; aceasta o fac întrucât se roagă lui Dumnezeu și vestesc allora judecățile Sale. Dacă cineva, care avea legături cordiale cu credincioșii, a devenit necredincios, atunci cel credincios să nu se roage pentru dâșul, ci să-l înecunjure. Aceia cari formează pe „șervul rău”, pe „omul fărădelegii”, pe „fiul pierzării”, sunt dușmanii pe față ai lui Dumnezeu; profetul în mod foarte potrivit pune rugăciunea pe buzele unșilor lui Dumnezeu, cum este descris în psalmul 83. Ceice combat lucrul de mărturie făcut de martorii lui Iehova, sunt adversarii lui Dumnezeu. Ei s’au răscolit împotriva lui Dumnezeu, împotriva orânduiriilor și poruncilor sale, și sentința de judecată asupra unora ca aceștia este deja scrisă, și credincioșii se roagă în armonie cu judecata aceasta.

Scopul

²⁴ Rugăciunea credincioșilor nu este aceea, ca să vadă pe dușmani nimiciți, pentruca simțămintele personale a creaturilor împotriva acestor dușmani să găsească o răzbunare și mulțumire. Chemarea revine înapoi la întrebarea din discuție pusă înaintea întregii creațiuni: Cine este Cel Prea înalt? Cu multă vreme înainte a făcut Satan aceasta de o întrebare de discuție, și acuma trebuie să se decidă, deoarece a sosit timpul hotărât al lui Dumnezeu. Față de împrejurarea aceasta, martorii credincioși ai lui Iehova se roagă pentru executarea judecării Sale, și scopul este arătat de psalmist în următoarele cuvinte: „Ca să știe, că numai Tu, al cărui Nume este Domnul (Iehova), Tu ești Cel prea înalt pe tot pământul.” — Psalm 83:18.

²⁵ Iehova nu va stârpi pe dușmanii Lui, pentruca să mulțumească o pismă, cum au învățat unii oameni. Diavolul a infiltrat în oameni ideea aceasta greșită. Toate judecățile lui Iehova sunt drepte și adevărate, nu există în El nici o urmă de nedreptate. (Psalm 19:9) El va stârpi pe toți dușmanii Lui, pentruca, prin aceasta să servească cele mai bune interese a dreptății; pentruca lumea nu ar putea fi curată, până ce nu vor fi curățiți din ea cei nelegiuți. Nelegiuții nicodată nu s’ar curăți de bunăvoie; pentru aceasta trebuie să-i nimicească Dumnezeu. Deja cu multă vreme înainte, a arătat timpul pentru executarea acestui lucru: acuma I-a sosit timpul, și a trimis pe Cristos Isus să se pună pe activitate. Domnul Isus

Cristos este „mâna dreaptă” a lui Iehova; și aceasta înseamnă, că El este Cel mai Înalt dintre aceia, pe cari Iehova îi folosește întru executarea acestui lucru. Pentru aceasta spune psalmistul: „Mâna Ta împărate, va ajunge pe toți vrăjmașii Tăi, dreapta Ta va ajunge pe toți cei ce Te urăsc, și-i vei face ca un cuptor aprins, în ziua când Te vei arăta; Domnul îi va nimici în mânia Lui, și-i va mânca focul. Le vei șterge sămânța de pe pământ, și neamul lor din mijlocul fiilor oamenilor. Ei au urzit lucruri rele împotriva Ta, au făcut sfaturi rele, dar nu vor izbuti. Căci îi vei face să dea dosul, și vei trage cu arcul Tău asupra lor.” (Psalm 21:8-12) Rămășița, care acum prin credință, recunoaște, că acest lucru mare de nimicire încurând va fi executat de Domnul, cântă în armonie cu aceasta cuvintele în psalmul 21 vers 13: „Scoală-Te Doamne, cu puterea Ta, și vom cânta și vom lăuda puterea Ta.”

²⁶ Numele lui Iehova trebuie să fie acuma preamărit și să ocupe un loc, ce îi se cuvine, pentru că să poată ști toți, că cine este Cel Prea Înalt. Pentru aceasta siguranța rămășiței nu ar putea fi nicăiri în alt loc decât în Numele lui Iehova. Dacă rămășița ar neglija sau s'ar codi să vestească Numele mare a lui Iehova, atunci aceasta ar avea ca urmare, că ar pierde orice scut și încurând ar ajunge în mâinile dușmanului. Iehova Dumnezeu este prietenul adevărat a clasei servului Său, și clasa servului trebuie să rămână credincioasă lui Iehova neconținut, dacă „servul” ar dori să primească viață. Domnul în îndurarea Sa îndrumează pe „serv” pe calea potrivită și spune în spre folosul său: „Numele lui Iehova este un turn tare”; El este locul vostru de scăpare. Dușmanii lui Dumnezeu urăsc pe martorii Lui, și fac conspirație ca să stărpească pe martori; și martorii văd, că se află în pericol. Deoarece însă știu, că Iehova este pentru dânsii, nu au nici o frică dinaintea dușmanilor. Ei se încred cu totul în Iehova și se roagă în armonie cu voința Sa, ca să stărpească pe dușmanii Lui spre justificarea Numelui Său. Clasa servului se luptă pentru cauza lui Iehova în ziua aceasta a judecării Sale și vestește cu bucurie laudele Sale. Oamenii nu pot să-și manifeste prin fapte ciuda lor împotriva lui Dumnezeu, deoarece El este nevăzut; dar ura lor răutăcioasă o pot manifesta asupra acelor, care vestesc vestea adevărului lui Iehova, și aceasta o și fac de fapt; prin aceasta se dovedesc ca dușmanii lui Dumnezeu și a Împărăției Sale. Toți aceia, cari nu cinstesc Numele lui Iehova, vor trebui să sufere nimicirea în războiul Armagedonului. Clasa servului trebuie să preia conducerea între oameni și să facă atent pe popor asupra Numelui lui Iehova, pentru că să vadă calea ce duce la viață. — Isaia 62:10.

²⁷ Există un număr de psalmi, cari raportează despre aceea, cum se va manifesta mânia lui Dumnezeu asupra dușmanilor Săi, și prin urmare psalmii aceștia se numesc psalmii de condamnare, și sunt condamnate aspru din partea

criticilor Biblii. Evident, că timpul aplicării și împlinirii astorfel de explicări profetice a Domnului, cad în ziua judecării Sale, în care va nimici pe toți aceia, cari se asociază cu Satan și organizația lui. Dacă cercetătorul împarte cu dreptate cuvântul adevărului și îl aplică la timpul potrivit al lui Dumnezeu, atunci poate vedea, că fiecare parte a Cuvântului lui Dumnezeu, consună cu fiecare altă parte și că în total este adevăr și dreptate și onorează Numele Lui cel mare.

²⁸ Toți trebuie să știe, că Iehova este Cel Prea Înalt peste tot, și „Ferice de toți câți se încred în El!” (Psalm 2:12) „Ceice cunosc Numele Tău, se încred în Tine, căci Tu nu părăsești pe cei ce Te caută, Doamne!” (Psalm 9:10) „Cei ce se încred în Domnul sunt ca muntele Sionului, care nu se clatină, ci stă întărit pe vecie.” (Psalm 125:1) „Incredeți-vă în Domnul pe vecie, căci Domnul Dumnezeu este stânca veacurilor.” — Isaia 26:4.

Intrebări pentru studiul berean

Alin. 1. Descrie relația lui Iehova cu poporul Său credincios, pentru a arăta, că stă în strânsă legătură cu onoarea Numelui Său; și că împrejurarea, că își păstrează neprihănirea, stă în legătură cu justificarea Numelui Său.

Alin. 2, 3. Ce este psalmul optzecișitreilea? Intrucât arată aceasta, că cum este a se aplica? Dovedește, că este în armonie cu Matei 5:44.

Alin. 4. Arată, că condițiunea de timp la explicare și pentru aplicarea potrivită a textului scriptural este important. Ce legătură are rămășița cu judecata vestită aici în mod profetic? Ce deosebire importantă trebuie observată aici?

Alin. 5. Ce legătură este cu toată probabilitatea între Psalmul 83 și 2 Tesaloniceni 2? Ce fapte arată, că acuma se împlinește Ioan 13:27?

Alin. 6, 7. Arată, că Psalmul 83 este profetic. Arată împlinirea lui în mic. Ce dovezi avem, că împlinirea lui mai mare are loc acuma?

Alin. 8, 9. La ce lucru se referă versul 2, care cauzează rugăciunea din versul 1? Cum se poate ști, că a sosit timpul pentru rugăciunea aceasta? Ce scop servește faptul, că Iehova permite persecuțiunea actuală a martorilor Săi?

Alin. 10. Explică cuvintele profetice: „se sfătuesc împotriva celor ocrotiți de Tine”. Pentru ce scop descoperă Dumnezeu în timpul de față pe „omul fărădelegii”?

Alin. 11. Pentru ce nu a putut psalmul acesta avea împlinirea lui definitivă înainte de venirea Domnului la Templul Său? Pentru ce a adunat Domnul la sine atunci pe sfinții Lui? Care a fost rezultatul sentinței de judecată sau a lucrului de separare, ce s'a întâmplat acolo? Ce poziție hotărâtă ocupă fiecare clasă formată acolo?

Alin. 12. Ce stare actuală, se ilustrează în iconă prin faptul că pe atunci existau popoare înrudite cu Izraeliții, care însă au făcut conspirație, ca să-i nimicescă; „pentru că să nu mai existe ca națiune”; și „pentru a pune mâna pe locuințele lui Dumnezeu”?

Alin. 13. Cum privește rămășița la lupta viitoare? Pentru cine se roagă? Pentru ce? Arată, că procedura ei

este în conformitate cu rugăciunea pe care o rostesc.

Alin. 14. Ce face pe cineva un dușman intenționat al lui Dumnezeu? În ce constă respingerea prețului de răscumpărare? În ce constă partea mai mare a unui astfel de păcat? Care este rezultatul unui astfel de păcat? Arată, că în afară de negarea prețului de răscumpărare mai sunt încă cel puțin trei alte cați, cari pricinuesc păcat de moarte. Despre ce clase vorbește Iuda 11; ce se spune despre aceștia în versurile 12 și 13?

Alin. 15—18. Explică, cum dintr-o clasă descoperită acuma ca necredincioasă a. unui au apucat calea lui Cain; b) și alții „s'au aruncat în rătăcirea lui Balaam, din dorința de câștig”; c. și unui „au pierit într-o răscăală ca a lui Core”.

Alin. 19, 20. Care este înțelesul și aplicarea următoarelor cuvinte a apostolului: „ei disprețuesc domnia și defaimă demnitățile”? Pentru ce este păcatul lui Core un păcat de moarte?

Alin. 21. Ce învățătură conține pentru credincioși 1 Ioan 5:16 și Ezechiel 24:16—18? Cum să se poarte credincioșii față de aceia, care au devenit necredincioși și cari s'au făcut dușmanii lui Dumnezeu și a organizației Sale?

Alin. 22. Explică, dacă numai cei născuți de spirit pot să săvârșească păcat de moarte?

Alin. 23. Arată, că rugăciunea pertractată în psalm 83, este în armonie cu îndrumarea pe care Isus dădu urmașilor Săi, pentru ca să se roage pentru aceia, cari le-au făcut rău.

Alin. 24. Pe baza Scripturii motivează, pentru ce este potrivit pentru credincioși, ca să se roage pentru stărpirea dușmanilor?

Alin. 25. Pentru ce dorește Iehova să nimicească pe dușmanii Lui? Explică pentru ce nu a făcut aceasta în trecut?

Alin. 26. Pentru ce este acuma Numele lui Iehova „un turn tare” și unicul loc de scăpare pentru rămășiță? Pentru ce se manifestă mânia dușmanului împotriva lui Dumnezeu printr-o ură dovedită în contra celor, cari vestesc vestea adevărului lui Iehova?

Alin. 27. Numai cum va fi cercetătorul Cuvântului lui Dumnezeu în stare, ca să recunoască armonia lui completă în toate părțile lui? Cum se potrivește aceasta în deosebit cu privire la psalmi?

Alin. 28. Ce spune Scriptura despre aceia, cari cunosc Numele lui Iehova și se încred în El?

W. T. din 15 Februarie 1933.

Noul Impărat își începe domnia

Mică profetul lui Dumnezeu, nu numai Betleemul locul de naștere a lui Isus, domnitorul de drept al pământului, l-a prezis, dar a indicat și timpul, când Isus își va începe domnia, va rezidi Sionul organizația lui Dumnezeu, și pe aceia cari astăzi constituie pe poporul de rămășiță adevărată a lui Dumnezeu de pe pământ, îi va așeza într'un loc în organizația lui Dumnezeu. Profeția din Mică 5:3 sună: „Deaceia îi va lăsa, până la vremea, când va naște cea care are să nască, și rămășița fraților Săi se va întoarce la copiii lui Izrael.” Aceasta cade aproximativ pe timpul, când Sionul, organizația lui Dumnezeu a avut dureri de naștere, și a adus la iveală națiunea dreptății, pe Impărăția lui Dumnezeu, și când națiunea a început, ca să se pună pe activitate; atunci s'a întâmplat, că rămășița a fost încorporată în organizația lui Dumnezeu.

Profeția spune mai departe în Mică 5 versul 4: „El (domnitorul nou) va sta și va paște turma cu puterea Domnului, și cu măreția Numelui Domnului, Dumnezeului Său; vor locui liniștiți (neconturbați), căci El va fi mare până la marginile pământului.” Isus Cristos, Regele și Capul Sionului, stă și pășunează pe poporul Său, cum explică profeția; și aceasta o face în Numele și măiestatea lui Iehova. În aceasta corespunde întocmai cu profeția lui Isus, când vorbea despre a doua venire a Sa și a zis: „Ferice de robii aceia, pe cari stăpânul îi va găsi veghind la venirea lui! Adevărat vă spun, că El se va încinge, îi va pune să șadă la masă, și se va apropia să le slujească.” — Luca 12:37.

Ca domnitorul lumii, ca marele profet, preot și Impărat al lui Dumnezeu pășeste înainte Cristos Isus și nutrește pe casnicii Lui cu mâncări „la timp”, întrucât descopere servilor Săi profețiile Bibliei, și le dă o apreciere a aceleia. El le pune o masă de ospăți la vederea dușmanilor lor; rămășița se înfruptă din mâncările pregătite pentru ea din îndurare și saltă de bucurie. În armonie cu aceasta citim în Psalm 23 vers 5: „Tu îmi întinzi masa înaintea protivnicilor mei; îmi ungi capul cu untdelemn și paharul meu este plin de dă peste el.” Aceste mâncări le primesc în Numele lui Iehova, și Lui îi dau laudă și onoare pentru ele. Aceasta s'a împlinit asupra poporului lui Dumnezeu îndeosebi dela 1918.

După ce Sionul, organizația împărătească a lui Dumnezeu a fost rezidit, membrele Sionului vestesc preamărirea lui Iehova, dar nu renumele și cinstea oamenilor. Dumnezeu a lăsat profetului Său să scrie: „Iehova va zidi iarăș Sionul, și se va arăta iarăș în slava Sa.” (Psalm 102:16) Mulți creștini au comis greșala tristă, că mai îngrabă au vestit onoarea oamenilor, decât onoarea lui Dumnezeu. Sfânta Scriptură învață însă expres, că Domnul, Dumnezeu a ales un popor pentru Numele Său, pentru ca poporul acesta să-I vestească virtuțile. (Fapte 15:14; 1. Petru 2 versurile 9, 10) Anumiți creștini, cari în timpul de față mai laudă oameni, mărturisesc prin aceasta, că ei nu fac parte din organizația lui Dumnezeu, și că ei, chiar dacă presupunem, că au fost cândva în organizația Lui, acuma sunt îndepărtați dela ea. Iov spune (32:21, 22): „Nu voi căuta

la înfățișare, nu voi linguși pe nimeni, căci nu știu să lingusec: altfel într-o clipeală m'ar lua Ziditorul meu." În psalmul 29:9 stă scris: „În Templul Său, totul spune: Mărire!” Din aceasta rezultă, că aceia, cari neglijează sau se codesc, să vorbească despre măreția lui Iehova, cari din contră preamăresc oameni ca învățatori, nu fac parte din clasa Templului.

Mulți oameni, cari se mărturisesc de creștini „au aruncat în colți” pe învățatorul lor. Preotimea a făcut aceasta mereu și a îndemnat pe mulți alții, ca să procedeze la fel. Învățătorii poporului lui Dumnezeu, sunt Iehova și Fiul Său iubit. Fiul în tot timpul Tatălui Său dă cinste și onoare. Rămășița care acuma a fost adusă în starea Templului, și vestește virtuțile lui Iehova, a primit promisiunea, că în orice strâmtorare sau dușmănie să aibă parte, învățătorii lui tot nu vor fi aruncați în colț. Profeția în Isaia 30:20 sună: „Învățătorii tăi nu se vor mai ascunde (după trad. engleză: nu vor mai fi aruncați în colț, ci ochii toi vor vedea pe învățătorii tăi.” Membrele Templului vorbesc despre mărirea lui Dumnezeu.

În armonie cu această concluzie a scris profetul lui Dumnezeu în psalm 50 versul 2: „Din Sion, care este intruparea desăvârșită a frumuseții, deacolo strălucește Dumnezeu.” Cum Sionul a fost rezidit, și „sămânța” măreață, Cristos Isus, Capul Sionului reoglîndește lumina și strălucirea Tatălui Său Iehova, și toți membrii Sionului îl laudă și preamăresc pe Iehova, prin urmare Iehova, din Sion, organizația Sa strălucește. Membrele Sionului laudă și preamăresc pe Dumnezeu și lasă lumina Sa, care iese din organizația Lui ca să se reoglîndească în așa fel, încât și oamenii din lume pot să vadă mult din ea.

Iehova a prezis prin profeții Lui, că „în ziua aceea” poporul Lui, ca membrele organizației Sale, va sta în Templul Domnului și va cânta lauda lui Iehova. Apoi adaugă profetul: „Iehova.... ridică nourii dela marginile pământului, dă naștere la fulgere și ploaie, și scoate vântul din cămărilor lui.” (Psalm 135:1—7) Ieremia, profetul lui Dumnezeu, în capitolele 10 și 51 a profeției sale a folosit aceleaș cuvinte, și legătura arată, că se referă la „ziua aceea”, când Domnul rezidește Sionul. — Ieremia 10:13; 51:16.

Fulgerul este o descărcare a electricității atmosferice și este urmat de regulă de o rază strălucită de lumină. Pentru aceasta fulgerul se folosește ca simbolul adevărului luminat al lui Dumnezeu.

Toate fulgerele se pogoară dela Iehova. În profeția lui Zaharia (10:1) stă scris: „Cereți dela Domnul ploaie, ploaie de primăvară! Domnul scoate fulgerile, și vă trimite o ploaie îmbelșugată, pentru toată verdeața depe câmp”.

Fulgerele în cele mai multe cazuri sunt urmate de tunete și ploi. Fulgerul luminează și descoperă ceea ce mai înainte a fost acoperit de întunec. În ilustrație, fulgerele lui Dumnezeu descopăr Cuvântul Lui aceluia, cari au avut incre-

dere în El, și ele descopăr și dau de gol ceea ce, se contrazice cu Dumnezeu și organizația Sa. Profeția arată așadar, că se va împlini pe vremea, când Dumnezeu dă în știre poporului Său prezența Sa, îl împrospețează cu adevărul ilustrat prin ploaie, îi dă o mai mare lumină cu privire la lumina Lui, și descoperă poporului Său scopul Lui cu el, în timp ce totodată demască pe dușman.

Tunetul simbolizează vocea lui Iehova. Aceasta se arată prin următoarele texte scripturale: „Ai tu un braț ca al lui Dumnezeu, și un glas de tunet ca al Lui?” (Iov 40:10) „Tunetul Tău a izbucnit în vârtej de vânt”. (Psalm 77:18) „Dumnezeul slavei face să bubue tunetul”. (Psalm 29:3) Ploaia este un simbol al adevărului împrospețitor, care înviorează inima poporului lui Dumnezeu și îl îmbucură. Despre aceasta spune Scriptura: „Mă așteptau ca pe ploaie, căseau gura ca după ploaia de primăvară.” (Iov 29:23) „Ai dat o ploaie binefăcătoare, Dumnezeule, și ai întărit moștenirea Ta, sleită de puteri”. (Psalm 68:9) „Cântați Domnului cu mulțămiri, lăudați pe Dumnezeul nostru cu harfe! El acopere cerul cu nourii, pregătește ploaia pentru pământ, și face să răsară iarba pe munți.” — Psalm 147:7,8.

Aceste texte scripturale arată, că adevărul și luminarea lui vin dela Iehova Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu este adevăr. (Ioan 17:17) Astfel este arătat în vorbire profetică, că la timpul Său hotărît și în felul Său plăcut, Dumnezeu aduce fulgere, tunete și ploi, în timp ce adevărul Său îl descoperă poporului Său și îl împrospețează. Se arată, că timpul, când El prin mijloacele Sale începe să deschidă o privire mai clară în profețiile Sale, este după ce Domnul a venit la Templul Său și Sionul s'a rezidit. Apocalips 11:19 arată aceasta prin următoarele cuvinte: „Și Templul lui Dumnezeu care este în cer, a fost deschis; și au fost fulgere, glasuri, tunete”.

Dacă cineva șade la întunec în timpul unei furtuni apropiate, poate să recunoască, cum strălucirea fulgerelor descopăr lucruri, cari dealtfel sunt întunecate de întunec. Un singur fulger probabil, că numai în foarte mică măsură descoperă împrejurarea, însă îndată ce urmează una după alta fulgere tot mai mari, obiectul se luminează tot mai clar. Chiar așa se împlinșă și cu adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. După ce Templul s'a deschis și fulgerele și prin ele ploile de adevăr au început să vină, atunci oamenii devotați cu totul lui Dumnezeu la început au primit numai cu ceva mai multă lumină; însă luminarea sau priceperea lor a tot crescut din ce în ce în măsură ce fulgerele au crescut în puterea de luminat. Aceasta explică, pentru ce se poate înțelege azi adevărul mai bine, ca în zilele trecute. Timpul stabilit al lui Dumnezeu, când adevărul trebuie să fie înțeles îndeosebi de membrele organizației sale, a sosit. Este privilegiul aceluia, cari fac parte din organizația Sa, ca să atragă atențiunea altora asupra multor adevăruri și a-

supra profetiilor care au început să se împlinească, pentruca și aceștia să vadă, să câștige curaj și să poată avea speranță. Aceste raze de fulgere ale lui Iehova sunt acelea, care au descoperit ma-

rele „semn al Fiului omului în ceruri”, anume pe organizația cea mare a lui Dumnezeu.

W. T. din 15 Februarie, 1933. —

Mântuitorul lui Dumnezeu pentru om

Un timp îndelungat a fost pus în vedere oamenilor numele Isus, și a fost accentuat în mod deosebit. Aceasta a avut ca urmare, ca cel puțin în parte să micșoreze însemnătatea Atotputernicului, Tatăl lui Isus; Isus a declarat despre El: „Tatăl Meu este mai mare decât Eu”. În ce scop a venit Isus pe pământ? A venit oare din îndemnul Său propriu, sau a fost trimis de un altcineva?

Cu tot ce face, Dumnezeu urmărește un anumit scop. Ce scop a avut atunci când Isus a devenit om, a murit ca om și a fost înviat din morți ca o creatură de natură dumnezeiască și după aceea s'a suit la cer cu valoarea vieții Sale desăvârșite omenestii, și acolo a depus valoarea aceasta ca jertfă pentru păcat? Scopul lui Dumnezeu aici a fost acela, ca să pregătească și să deschidă o cale pentru împăcarea omului cu Creatorul Său. În orânduiala aceasta Dumnezeu a cuprins întreaga omenire în păcatul lui Adam, pentruca, îndatăce temeliala pentru împăcare a fost câștigată prin sângele Mântuitorului, toți credincioșii și ascultătorii să poată avea parte de binecuvântările mântuirii. (Galateni 3:22) Nu Iehova a devenit om, și nu Iehova a fost acela, care a murit, cum ar dori preoțimea să facă pe oameni să creadă, ci Fiul Său a devenit om, a murit și a fost înviat din morți, pentruca Adam și urmașii lui să poată fi împăcați cu Dumnezeu. Adam și copiii lui erau — respective sunt — carne și sânge. Ei sunt părtași ai naturii omenestii. Tot acesta a trebuit să fie cazul la Isus, pentruca astfel să poată mântui omenirea. Despre aceasta stă scris: „Astfel dar deoarece copiii (omenirea) sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El însuși (Isus) a fost deopotrivă părtaș la ele.... Prin urmare, a trebuit să se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului.” — Evrei 2:14, 17.

Toți fiii oamenilor sunt păcătoși și născuți ca păcătoși; pentru aceasta au fost ei dușmanii lui Dumnezeu, și sângele pe care Isus l-a vărsat, a deschis calea pentru toți oamenii, pentruca să fie împăcați cu Dumnezeu și să devină prelenii lui Dumnezeu. Dacă fiii oamenilor cândva vor fi împăcați pedepșit cu Dumnezeu, atunci vor trăi. „Căci dacă atunci, când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El vom fi mântuiți prin viața Lui”. — Romani 5 versul 10.

Cu Rusaliele Dumnezeu a deschis calea prin Cristos, pentru a avea credință în sângele vărsat al Mântuitorului; și aceia, cari deatunci încoace s'au consacrat pe deplin în credința în sângele acesta, pentruca să facă voia lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a împăcat cu sine însus. Pavel și alții depe vremea lui și după aceea oamenii, cari au dovedit o credință deopotrivă, au beneficiat de acest privilegiu binecuvântat. Astfel a scris Pavel: „Și toate lucrurile acestea sunt dela Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Cristos, și ne-a încredințat slujba împăcării; că adecă, Dumnezeu era în Cristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări... Pe Cel ce n'a cunoscut niciun păcat, El L'a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El”. (2 Corinteni 5:18—21) Ingrijirea miloasă, pe care Dumnezeu a găsit-o în felul acesta, nu are nici un fund egoist. A fost o îngrijire lipsită de interes propriu, pentru binele omului.

Satan pe unii din reprezentanții lui, care erau preoții, i-a folosit la aceea, ca numele Isus să-l înalțe mai presus decât Numele lui Iehova. Pe alții dintre aceste unelte i-a folosit la aceea, ca să înfățișeze pe Isus și pe Iehova de aceeași condiție, și iarăș pe alții, ca să nege cu totul sângele Mântuitorului. Tactica lui Satan întotdeauna a fost îndreptată la aceea, pentruca cu toate mijloacele de care dispunea, să abată cugetele și inimile oamenilor dela Dumnezeu, ca să întunece adevărul și Numele lui Iehova să-L necinstească. Această viclenie a lui nu este nouă. Diavolul a pus la cale aceeași uneltire înainte de venirea lui Isus pe pământ. Invățătura treimei a răspândit-o deja cu o bună vreme mai înainte. El a făcut pe nelegiuitul Nimrod și femeia demoralizată Semiramis, mama lui Nimrod, să fie priviți în ochii oamenilor asemenea dumnezeirei și prin aceasta a introdus învățătura treimei. Mai târziu, când creștinătatea a început să se lățească și oamenii s'au alăturat la Cristos, Satan în felul lui viclean a introdus și între creștinii o treime, și învățătura aceasta anti-dumnezeiască a întărit-o în biserică prin consiliul dela Nicea. Cu această ocazie a trebuit să se nege și să se nesocotească următoarea declarație clară a Sfintei Scripturi: „Căci chiar dacă ar fi așa numiți „dumnezei”, fie în cer, fie pe pământ (cum și sunt în adevăr mulți „dumnezei” și mulți „domni”) totuș pentru noi nu este decât numai un singur Dumnezeu: Tatăl, dela care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și un singur

Domn: Isus Cristos, prin care sunt toate lucrurile și prin El și noi”. (1 Corinteni 8:5, 6) Cu toate această declarație clară a Cuvântului lui Dumnezeu, precum și a altor multor mărturii doveditoare a Scripturii, preoțimea până în ziua de azi a continuat cu aceea „ca să învețe oamenilor învățăturile satanice a treimei și a încarnațiunii.

Iehova Dumnezeu este Liberatorul omenirii, deoarece El este autorul îngrijirii pentru mântuirea și pentru că toate lucrurile sunt dela El. Isus Cristos este Mântuitorul oamenilor, deoarece El este Măestrul și reprezentantul lui Dumnezeu, de care se folosește Tatăl, pentruca să mântue pe oameni; și toate lucrurile sunt făcute de Cristos în numele cu imputernicirea Tatălui, Isus și Dumnezeu nu sunt una și aceeași persoană, ci Iehova este Tatăl și Cristos Isus Fiul. Toate lucrurile sunt dela Tatăl prin Fiul. — Efeseni 1:6, 7; 2. Corinteni 1:3; Coloseni 1:3.

Slă scris: „La Domnul este scăparea; binecuvântarea Ta să fie peste poporul Tău.” (Psalm 3:8) Sfânta Scriptură vorbește des despre Isus Cristos, ca Mântuitorul sau Liberatorul, deoarece El este mâna sau uncalta, prin care Dumnezeu aduce mântuire omenirii. (Isaia 12:2; 59:16; 63:5) Apostolul Pavel arată în mod clar și lămurit, legătura între Dumnezeu, Tatăl și Isus Cristos, Fiul Său și dovedește, că mântuirea vine dela Dumnezeu, și că împăcarea omului cu Dumnezeu s’a făcut cu puțință prin sângele Fiului Său. În înțelesul acesta a scris: „Mulțumind Tatălui, care v’a învrednicit să aveți parte de moștenirea sfinților, în lumină. El ne-a izbăvit de sub puterea întunecului, și ne-a strămutat în Impărăția Fiului dragostei Lui, în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor. El este chipul Dumnezeului Celui nevăzut, cel întâi născut din toată zidirea. Pentruca prin El au fost făcute toate lucrurile cari sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El. El este Capul trupului, a Bisericii. El este începutul, cel întâi născut dintre cei morți, pentruca în toate lucrurile să aibă întâietatea. Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El, și să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ, cât și ce este în ceruri, făcând pace, prin sângele crucii Lui. Și pe voi, cari odinioară erăți străini și vrăjmași prin gândurile și prin faptele voastre rele, El v’a împăcat acum.” — Coloseni 1:12—21.

Un dar este o binefacere arătată a dătorului față de primitor fără așteptare de răsplătire sau întorsul darului. Iehova Dumnezeu este dătorul a tot darul bun și desăvârșit. „Orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, pogorându-se dela Tatăl luminilor, în care nu este, nici schimbare, nici umbră de mutare.” — Iacob 1:17.

Săracul are lipsă de daruri. Săracul cu spiritul și acela, cu inima umilită și cugetul blând, este acela, care cu bucurie și apreciere primește

darul. Cu cât mai mare este mizeria cu atât mai mare este lipsa. În urma păcatului neamul omenesc a rămas fără drept sau speranță, ca oarecândva sa se bucure de bogățiile vieții, fiind împins în cea mai adâncă mizerie.” Prăpădirea celor nenorociți, este sărăcia lor.” (Proverbe 10:15) Sărăcia neamului omenesc ar fi condus cu siguranță la nimicire, însă iubirea dumnezeiască a gasit cu cale o îngrijire, ca să împiedece o astfel de nimicire.

Isus, Fiul iubit al lui Dumnezeu, s’a bucurat în mărirea cerească cu Tatăl Său de toate bogățiile vieții. El a privit jos la pământ și a văzut sărăcia omenirii, știind bine, că răscoala nelegiuită a lui Lucifer a adus această stare peste oameni. El a cunoscut inima plină de dragoste a lui Dumnezeu și a știut de scopul Lui, de a împăca pe oameni cu Sine însuși. Isus a fost gata să devină sărac, pentruca oamenii să poată fi bogată în viață și fericire și să poată ajunge la o împăcare deplină cu Dumnezeu. „Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Cristos. El măcar că era bogat, s’a făcut sărac pentru voi, pentruca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți.” — 2. Corinteni 8:9.

Adam a fost făcut cu ceva mai prejos decât ingerii cerului. Păcatul lui l-a înjosit pe el și pe toți urmașii lui la o stare de sărăcie mizerabilă. Isus și-a părăsit gloria cerească și a devenit om, pentruca amăsurat voinței Tatălui Său să poată fi Mântuitorul oamenilor loviți cu sărăcia și încăreții cu păcat. El a devenit un om desăvârșit și ca servul lui Dumnezeu a fost înzestrat cu onoare și mărire. El s’ar fi putut bucura de pământul și să domnească peste el. Însă pentru binele oamenilor toate aceste l-a jertfit. „Dar pe Acela, care a fost făcut” pentru puțină vreme mai pejos decît ingerii”, adică pe Isus, îl vedem înecunat cu slavă și cu cinste, din pricina morții, pe care a suferit-o; pentruca prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți.” — Evrei 2:9.

Moartea lui Isus pe lemn s’a întâmplat pentru binele tuturor oamenilor: și la timpul hotărît Dumnezeu va aduce pe toți oamenii la o cunoștință precisă a adevărului, pentruca să aibă o ocazie, să se folosească de binefacerile izvorâte din moartea Lui. Era voința lui Dumnezeu, ca Fiul Său să devină om, pentruca să poată deveni Mântuitorul omenirii. Isus era învoit să facă pasul acesta. Tatăl Său nu l-a silit, ba chiar nici nu a prelinș dela El niciodată, ca să facă aceasta. În cuvinte clare arată apostolul deosebirea între Dumnezeu, Tatăl, și Isus, Fiul, și relația lor unul față de altul întru câștigarea jertfei de răscumpărare. El zice: „Lucrul acesta este bun și bineprimit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care voește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului. Căci este un singur Dumnezeu, și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Cristos, care s’a dat pe Sine însuși ca preț de răscumpărare pentru toți: faptul acesta

trebuie adevărat la vremea cuvenită.” — 1. Timotei 2:3—6.

Iubirea lui Dumnezeu față de Fiul Său scump Isus nu poate să se întreaacă. Isus a mărturisit despre relația strânsă între El și Tatăl Său. Când Isus a venit pe pământ, și la Iordan s'a prezentat lui Dumnezeu, Iehova a făcut de cunoscut în public: „Acesta este Fiul Meu cel prea iubit: în care Imi găsește plăcerea.” Tatăl și Fiul s'au iubit unii pe alții. (Ioan 3:35; 5:20) Fiul a fost comoara cea mai scumpă inimii Tatălui. Dacă Dumnezeu nu și-ar fi pus iubirea în activitate pentru omenire, atunci ar fi cu neputință, ca omul cândva să se împace cu Dumnezeu și să primească viață. Marele Dumnezeu a Universului, Creatorul cerului și a pământului, dădu însă de bunăvoie pe Fiul Său, pentruca omul să aibă posibilitatea să trăiască. Apostolul, care a gustat acest dar dumnezeesc și iubirea dumnezeiască, nu a văzut nici o cale pentru răsplătire, și nu a găsit cuvinte, ca să-și exprime cuvenit recunoștința sa, și a exclamat: „Mulțămiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespus de mare!” (2. Corinteni 9:15) Cu aceasta apostolul a arătat, că nu există cuvinte, care să poată exprima mărimea darului lui Dumnezeu în spre binele omului.

Pavel a scris din nou, că, precum în urma fărâdelegii lui Adam toți oamenii sunt născuți ca

păcătoși și pentru aceasta sunt ajunși sub condamnare, tot așa prin dreptatea lui Cristos Isus toți oamenii trebuie să aibă parte de un dar de bună voie a unei ocazii pentru a fi îndreptățiți la viață. (Romani 5:18) Acest mare dar vine de la Dumnezeu Tatăl, dătătorul a tot darul bun și desăvârșit. „Darul fără plată a lui Dumnezeu este viața vecinică în Isus Cristos. Domnul nostru.” (Romani 6:23) Îngrijirea aceasta a fost pusă la cale de iubire.” Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentruca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață vecinică.” (Ioan 3:16) Aici avem o expresiune desăvârșită a neegoismului. Aceasta este iubire dumnezeiască. „Și dragostea stă nu în faptul, că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul, că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre.” (1. Ioan 4:10) De așa natură este îngrijirea dumnezeiască pentru iertarea păcatelor și pentru împăcarea omului cu Iehova. „Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi. Dumnezeu este dragoste; și cine rămâne în dragoste, rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el.” — 1. Ioan 4:16.

W. T. dia 1 Martie 1933.

Proprietate comună

Nu demult mai mulți frați au pus întrebări, care se referă la zidirea de case și instalări de ferme (moșii) ca proprietate comună pentru o întrebuințare avantajoasă pentru unșii Domnului. Unele dintre aceste întrebări pornesc de la presupunerea, că Societatea de Biblii și Tractate s'ar ocupa cu aceea, ca să-și câștige o astfel de proprietate, și să pună la cale astfel de întreprinderi comune. Această presupunere este cu totul falsă. Societatea niciodată nu a încredințat pe nimeni, ca în chestiunea aceasta să se exprime pentru ea, și pe mai departe Societatea nu are o împuternicire legală și nici scripturală, ca să întemeieze o proprietate comună, și nici nu va încerca, să facă aceasta. Unii frați cu însuflețire au propus o astfel de procedură, dar aceasta au făcut-o pe răspunderea lor personală.

Însăreținerea noastră este de a predica această evanghelie a Impărăției, și nu ca să avem grijă de propășirea trupească a altora. Este cu totul amăsurat Scripturii, că consacrații fac îngrijiri raționale pentru sine și pentru aparținătorii lor: aceasta însă nu se poate tâlmăci astfel, cașicum prin aceasta s'ar zice, că s'ar cere din partea unor unși, ca să folosească timp, energie și bani, ca să instaleze o proprietate pentru folosință comună, și deosebit atunci nu, dacă aceasta ar împiedeca pe unși în ocaziile lor de servicii, de a duce altora vestea Impărăției.

Unii au și crezut în mod greșit, că „unșii Dom-

nului trebuie să câștige pământ, și să ajungă în posesiunea pământului”, înțelegând prin aceasta posesiunea proprie a lucrurilor materiale de pe pământ. Scriptura nu autorizează pe nimeni, ca să spună așa ceva sau să tragă astfel de concluzii. Moștenirea unșilor lui Dumnezeu este Impărăția și interesele Impărăției, și nu case și proprietăți (moșii), pe pământ. Se pare să existe aici un mare pericol, ca inima și cugetul să le îndreptăm spre a câștiga lucruri, care servesc plăcerea creaturii, și aceasta ar conduce la neglijență întru executarea îndatoririi și a încredințării, pe care a transmis-o Domnul unșilor Săi.

Aceasta să servească de răspuns la toate scrisorile cu privire la chestiunea aceasta. Societatea nu va prelua case sau ferme, pentruca să fie folosite de consacrați și să fie locuite și administrate ca proprietăți comune. Dacă o grupă de frați dorește să facă aceasta, precum unii au și făcut aceasta, atunci aceasta este chestiunea lor și răspunderea o poartă ei; Societatea însă din îndurarea lui Dumnezeu va continua să lucreze mai departe în chestiunea cu care a fost încredințată.

Se pare însă, că o procedură asemenea celei următoare ar fi potrivită: Să presupune, că cineva din poporul lui Dumnezeu ar fi proprietarul unei case sau a unor moșii, care îi trece peste trebuințele lui și a familiei sale, dar foarte ușor s'ar putea face pregătiri, pentruca o parte a casei sau a moșiei s'o predea altora spre locuință sau fo-

fosință, cari cu sârguință se ocupă cu serviciul Domnului. Dacă s'ar putea face o învoială cu privire la folosința unei părți a moșiei, și o astfel de învoială s'ar face pe bază de condițiuni drepte și spre avantajul tuturor celor interesați, și în-deosebi în spre avantajul lucrului Domnului, atunci ar fi potrivit să se facă aceasta. O astfel de chestiune este însă a se cumpăni de aceia, cari sunt interesați la ea.

Dacă mai departe membrele unei grupe a poporului lui Dumnezeu, cari cu sârguință se ocupă cu serviciul Domnului, văd, că ei ar putea să po-sede în comunitate o casă sau o moșie, și să lo-cuiască acolo și să cultive pământul, și dacă a-ceasta s'ar putea face fără să fie împiedecați în serviciul lor, și ar fi în avantajul aceloră, cari sunt activi în servicii; și dacă cu privire la con-dițiunile de preluare a folosinței unei astfel de proprietăți, mai întâi ar face o învoială, aceasta ar fi frumos și bine. Însă trebuie să știm una, a-nume, că chestiunea nicidecum nu este în con-trazicere în nici un chip cu executarea slujbei și a legământului celor consacrați.

Se pare că în timpul de față în urma împreju-rărilor rele este aproape imposibil, de a vinde sau a se scăpa de proprietăți agricole în mod avan-tajos; însă anumite proprietăți agricole, care ar putea fi folosite de martorii lui Iehova, s'ar pu-tea folosi spre avantajul material al tuturor celor interesați. Dacă aceasta se poate face, atunci s'o facă aceasta aceia, cari ei înșiși sunt intere-sați în chestiune; însă nici un funcționar al Societății nu este atât de înțelept, ca să poată da un sfat hotărît, cum să se facă exact. O grupă să alcătu-iască o corporațiune legală în cadrul legilor țării și proprietatea s'o înregistreze sub numele cor-porațiunii, pentruca să se lase locuit și folosit întru folosul poporului lui Dumnezeu, astfel a-ceasta numai atunci să se facă, dupăce chestiunea a fost cumpănită temeinic și au fost făcute pre-gătiri, pentru a evita eventuale greutăți. Este a-proape sigur, că o astfel de grupă numai atunci ar putea să aibă o conducere avantajoasă, dacă ar fi sub un cap, și dacă conducătorul respectiv ar pro-ceda toldeana desinteresat și toldeana ar repre-

zenta cele mai bune interese a grupeii. Dacă însă grupa ar fi condusă de un număr de directori, atunci s'ar pierde prea multă vreme cu discuții despre ceea-ce ar trebui să se facă, și mereu ar amenința peri-colul, că ar ajunge la sfadă și la nemulțumire, deoarece unii participanți ar eugeta, că nu s'ar purta cu dânsii pe drept. Noi sfătuim, că în cazuri, dacă mai mulți intabulează pe numele lor proprietatea agricolă, care trebuie să servească folosul grupeii întregi, mai întâi să se descrie regulile și orânduclile în clar, și fiecare inte-resat mai întâi să-și dea consimțământul, de a aproba astfel de reguli și orânduclii, și anume în toate privințele, pentruca astfel pacea să se mențină și lucrul Domnului să nu fie împiedecat.

Pe maideparte am dori să propunem eugetul, că acolo unde este puțința, se pare să fie mai avantajos ca două sau mai multe persoane să-și câștige un automobil-casă, în care să locuiască și cu care să poată călători. Prin aceasta s'ar cruța chirii și impozite, și martorii cu un cost minimal ar putea ajunge la toate punctele teri-torului lor de servicii.

Proprietatea Societății numai atunci poate fi scutită de impozit, dacă se folosește exclusiv nu-mai pentru scopurile, pentru care corporațiunea s'a organizat. Pentru aceasta nu ar fi avantajos pentru Societate, ca să se ocupe cu constituirea unor astfel de proprietăți comune. Singuraticii cu familiile lor, vor ieși mai bine la capăt, dacă vor rămâne între ei, decât să se asocieze cu alții; a-ceasta se poate ajunge, dacă se folosește o ca-roserie de locuință. Dacă se înțeleg mai mulți frați, ca să călătorească împreună și să lucreze, pe bază de experiență se poate face această cu reușită; are binecuvântarea Domnului. Fiecare grupă mică se decide pentru sine, ce să facă. Să fiți însă cu totul clar în privința, că nimenea din-tre aceia, cari stau în serviciul *Societății de Biblie și Tractate*, nu este imputernicit la aceea, ca să să exprime pentru ea și să instaleze o astfel de proprietate comună: să nu vă bazați pe svo-nurile sau explicațiile altora, pânăcând nu le gă-siți în „Revistă” sau în alte publicații a Societății.

W. T. din 1 Martie 1933.

S c r i s o r i

Lăudat să fie Dumnezeu pentru „dramele” minunate

Iubite frate Rutherford!!

Intr'adevăr glasul a ieșit dela tron și dela 26 Iulie 1931 răsună tot mai departe. Iți mulțumesc pentru căr-țile „Justificare” II și III.

Mulțumesc lui Iehova și Impăratului Său. Sunt atât de fericit, că precum boul și măgarul, pot să-mi cu-nosc ieslele. Fieciine, care dela 1918 este în lumină și nu știe, că de unde vine toată lumina și toată hrana, acela desigur că a intrat în întunec. Și căl-de mare este întunecimea!

Mulțumim lui Dumnezeu pentru „dramele” minunate, de care a lăsat să ne bucurăm. Cum ne-am îmbroscat cu Apocalipsul minunat pe care Domnul L-a dat lui Ioan pe insula Patmos!! Ce privilegiu avem noi clasa lui Ioan, de a fi respinși și exilați de hoarda lui Satan din pricina adevărului, și în anul 1932, în ziua Dom-nului, care ne dă lucrurile acestea, înzestrați cu un spirit îndoiit al Domnului să petrecem încă aici jos. Nu este mirare, că Ioan s'a mirat și de mai mulțiori a dorit să se închine îngerului!

Ce privilegiu binecuvântat este și acela, de a merge cu Ezechiel și a auzi și a vedea, ce a avut Dumnezeu să-i spună și să-i arate. Intr'adevăr numai puterea dum-

nezeiască a putut să dea aceste vedenii profetice, și acuma să le explice poporului Său. Ce mare privilegiu este a recunoaște, că locuri reprezintă stări care există în ambele organizații. Ce fulgere de lumină!

Ce minunat este „valea oaselor uscate” și „plantațiile” (care ilustrează tipografia și altele), care acuma atât de înteziv sunt „cultivate”, pentru că atât pentru poporul Său, cât și pentru ceilalți oameni să pregătească hrană; și valul mare care curge acuma, în care pot să inoate peste o sută de milioane!

În anii 1917 și 1918 am dorit să vedem zidit templul lui Ezechiel și am sperat, că într-o bună zi îl vom vedea. Acuma îl vedem cu toții cu mirare și ne bucurăm de serviciul în noul Ierusalim și în templul, care a fost arătat lui Ezechiel. Orașul și templul sunt cu mult mai minunate, mărețe și dăinuitoare, decât să fi putut zidi oamenii cândva, chiar de le-ar fi stat la îndemână tot materialul Universului. Lui, care l-a făcut și care șade pe tron, și Mielului să fie mărire din veci în veci!!

Cu dorința de a rămânea împreună cu tine pentru totdeauna în Casa Domnului, sunt al tău

W. L. McLendon, pioner

Din Cehoslovacia

Către Societatea de Biblii și Tractate.

Magdeburg

Nu demult am ajuns din întâmplare în posesiunea cărții „Impăcare” scrisă de J. F. Rutherford. Studiarea acestei cărți și explicarea Bibliei pe care o conține, mi-au trezit tot interesul și totodată dorința, ca și celelalte șase cărți a numelui autor, ca: Harfa lui Dumnezeu, Liberare, Guvernare, Viață etc. să le cumpăr și să le studiez.

Starea mea actuală financiară (fiind șomer) nu-mi permite ca să plătesc dintr-o dată cam 15 coroane cehe pentru ele. Întrucât timpul disponibil îmi permite, ca să studiez, vă rog să-mi răspundeți dacă îmi puteți trimite cărțile contra plății costului lor în trei rate egale în timp de două luni. În caz pozitiv vă rog să mi le trimiteți, anexând trei mandate postale.

Sperând împlinirea dorinței mele, și vă asigur de o achitare cât de urgentă a datoriei mele.

În așteptarea comanda, semnez

Cu toată stima:

L. P. Teplîț, Cehoslovacia.

Scrisoarea aceasta Societatea a trimis-o la conducătorul de serviciu din Teplîț, spre rezolvare, și acesta a scris la aceasta următoarele:

Iubiți frați în Domnul!

Alăturat vă retrimite scrisoarea D-lui L. P. Chestiunea am aranjat-o eu însumi; omul a cumpărat întreaga colecție de 12 cărți. L-am invitat la conferințele studii. Și vine regulat și este totodată și cuprins de o însuflețire, așa și soția lui. Plătește în fiecare săptămână câte 10 coroane. Are o rudă, care studiază la teologie. Cum i-a dat cartea „Impăcare” s'o citească, preotul s'a hotărât, ca să părăsească studiul teologiei.

Cu salutări sincere,

F. M.

Binecuvântare deosebită în periodul de mărturie

Iubiți frați!

Cu toate că am ocazie în toate zilele, ca să cânt lauda Numelui lui Iehova, totuși am o deosebită bucurie în aceste zile. Căci în ele am o sărbătoare dublă. Cu această ocazie Iehova îndoit ne folosește spre onoarea Lui. Eu aș încuraja pe toți frații, cari de altfel numai foarte puțin timp au, că totuși în aceste zile să se consacreze cu totul serviciului. Mărturia trebuie să se dea, și dacă nu o facem, atunci Iehova desigur, că își va alege pe alții pentru aceasta. Cu cât mai multă vreme avem, cu atât mai mare este răspunderea. În ziua întâie a acestei săptămâni de mărturie, am putut găsi mulți oameni sinceri, așa încât bucuria sărbătorii îndoite a început deja. Satan a avut mare mânie și m'a împiedecat; însă s'a dovedit slab. Cea mai mare bucurie am putut-o avea astăzi. Mulți cred, că nu mai pot plasa colecții de zece sau douăsprezece cărți; astăzi am putut să las într'un loc o colecție de cici spre zece anume 12 germane și 3 cehe. Mai întâi am arătat cărțile cehe. Când însă am observat, că omul meu știe și nemțește, imediat i-am arătat cărțile „Justificare”. Omul s'a interesat. I-am spus, că sunt douăsprezece cărți, și astfel poate să cunoască întreg scopul lui Iehova. El și-a luat pe toate cele douăsprezece (în nemțește și trei în limba cehă. Mulțumită fie lui Iehova pentru aceasta, care lasă să găsim pe cei sinceri. De ar lăsa încă multă vreme deschisă ușa. Fiecare să răscumpere timpul; mai este vreme.

Vă doresc tuturor multă bucurie în serviciu. Frumos serviciu este de a nutri pe cei flămânzi.

Vă salută al vostru împreună martor

A. F., pioner.